

strafbare forhold, der henføres til selskaber m.v., jf. straffelovens 5. kapitel om strafansvar for juridiske personer, ikke kan anses som fortrolige.

Uanset dette er jeg kommet til den konklusion, at navnene på sådanne selskaber ikke bør udleveres til offentligheden.

Jeg har herved lagt vægt på følgende forhold:

For det første finder jeg – som også anført ovenfor – at det er tvivlsomt, om det generelle udgangspunkt om, at sådanne oplysninger ikke er fortrolige, også gælder i det foreliggende tilfælde.

Uanset om forholdet falder lige inden for eller lige uden for tavshedspligten, vil en offentliggørelse af selskabsnavne i det foreliggende tilfælde indebære en forskelsbehandling i forhold til de sager, der er afgjort udenretligt med et individuelt strafansvar, og hvor der utvivlsomt foreligger tavshedspligt. En sådan forskelsbehandling kan forekomme uheldig, når der er tale om sager, der indgår i samme sagskompleks, og hvor den person, der står for virksomheden, normalt vil være lige så »identificerbar« i et mindre anparts-selskab som i en enkeltmandsvirksomhed.

For det andet kan det næppe udelukkes, at en offentliggørelse af navne på selskaber vil kunne forringe mulighederne for, at sager mod selskaber fremover – både i el-sagskomplekset og i andre tilsvarende komplekser – vil kunne afgøres udenretligt. Det må således antages, at det ved en virksomheds afgørelse af, om man skal vedtage et bødeforelæg, kan indgå, at man derved kan undgå den offentlighed, som en indenretlig behandling af sagen vil indebære, jf. herved Gorm Toftegaard Nielsen, Straffesagens gang, side 122 f. En offentliggørelse vil dermed kunne gøre det vanskeligere fremover at gennemføre straffesager på den mindre ressourcerelevende måde, som udenretlige bødevedtagelser udgør. Der er således tale om hensyn, der nok ikke fuldt ud opfylder, men som i hvert fald er beslægtet med de hensyn, der efter forvaltningslovens § 27, stk. 1, nr. 3, kan føre til, at en oplysning er undergivet tavshedspligt.

For det tredje vil de selskaber, der har valgt at vedtage et bødeforelæg, kunne have en forventning om, at anklagemyndigheden ikke – uden at være forpligtet hertil – giver offentligheden oplysning om selskabsnavne m.v., når det som i det foreliggende tilfælde vil indebære en forskelsbehandling i forhold til enkeltmandsvirksomheder.

Jeg finder derfor ikke, at navnene på de selskaber m.v., der har vedtaget bødeforelæg, bør

offentliggøres. Som det fremgår, gælder dette også, selv om det måtte antages, at tavshedspligten ikke er til hinder for en offentliggørelse.

Det tilføjes, at statsadvokaturen er opmærksom på, at der i offentligheden er udvist stor interesse for den igangværende strafforfølgning. Derfor har statsadvokaturen også løbende på begæring af medierne givet oplysning om f.eks. antallet af vedtagne bødeforelæg, bødestørrelser og størrelsen af det aktuelt indkomne bødebæleb.

3. Særligt om videregivelse af oplysninger til forvaltningsmyndigheder, herunder kommuner.

Forvaltningslovens § 28 ff. indeholder særlige regler om en forvaltningsmyndigheds adgang til at videregive oplysninger til en anden forvaltningsmyndighed.

Forvaltningslovens § 28 opdeler fortrolige oplysninger i to kategorier, nemlig i oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold og i almindeligt fortrolige oplysninger.

Oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, herunder om strafbare forhold, må som hovedregel ikke uden samtykke fra den pågældende videregives til anden forvaltningsmyndighed. I forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 2-4, er opregnet de tilfælde, hvor videregivelse kan ske uden samtykke.

Almindeligt fortrolige oplysninger kan efter § 28, stk. 3, videregives til anden forvaltningsmyndighed i betydeligt videre omfang. Videregivelse kan således ske, når det må antages, at oplysningen vil være af væsentlig betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, myndigheden skal træffe.

Forvaltningslovens § 31 bestemmer, at en forvaltningsmyndighed, der er berettiget til at videregive en oplysning, på begæring har pligt hertil, hvis oplysningen er af betydning for den anden myndigheds virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Forvaltningslovens hovedformål er at regulere behandlingen af sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed, jf. lovens § 2, stk. 1. Efter forvaltningslovens § 2, stk. 3, gælder bestemmelserne i forvaltningslovens kapitel 8, herunder §§ 28 og 31, imidlertid for al virksomhed, der udøves inden for den offentlige forvaltning. Bestemmelserne må således f. eks. antages at gælde i sager, hvor en forvaltningsmyndighed optræder som bygherre.